

[Keld Andersen.]

Om de tre forslag, som vi vil stemme imod, skal jeg blot henvise til, hvad jeg om disse forslag sagde ved første behandling her i tinget.

Prehn (CD):

Et sammenspil af forskellige uheldige faktorer har bevirket, at den fastsatte frist for brandsikringsforanstaltninger i den boligmasse, der er bygget før 1900, en frist, der var sat til den 1. april i år, ikke har kunnet holde.

Fremskaffelsen af de materialer, som skal anvendes, har været omtalt som en af de vigtigste årsager. Det er da også rigtigt, at man ikke kan gøre brug af serieproducerede materialer, men i hvert enkelt tilfælde må skræddersy de nødvendige ting.

En anden og ikke uvæsentlig årsag er den i flere tilfælde lange ekspeditionstid i kommunernes bygningsvæsen, men denne ekspeditionstid skal nok snarere ses i sammenhæng med en tredje og efter min mening langt væsentligere årsag, nemlig den, at en fyldestgørende vejledning ikke forefindes. Kommuner, rådgivende ingeniørfirmaer, arkitekter og håndværksmestre står famlende. Vi har under det forløbne udvalgsarbejde hørt eksempler på, hvorledes døre er blevet udskiftet flere gange, vel at mærke den samme dør. Vi har hørt eksempler på, hvorledes man ved at beklæde en eksisterende dør har gjort den så tung, at den har revet hængslerne løse i karmen, således at den enten ikke har været til at lukke i eller lukke op. I begge tilfælde ganske værdiløse løsninger.

Skal den af boligministeren og udvalgets flertal foreslåede forlængelse af fristen til den 1. april 1978 holde, kan den efter min bedste overbevisning kun holde, såfremt der fra boligministeriets side så hurtigt som overhovedet muligt, og hellere i dag end i morgen, til de respektive kommuners bygningsvæsener, ejendommejere, håndværksmestre, rådgivende ingeniører og arkitekter udsendes en fyldestgørende vejledning.

I lovforslag nr. L 109 om indsættelse af en ny paragraf, § 17 c, hedder det i sidste sætning i stk. 1: »Lånets amortisationstid kan højst andrage 20 år.« Jeg har i betænkningen ønsket at understrege ordet »højst« i betragtning af, som det også fremgår af betænkningen, at en stor del, og vel endda den del, der er dyrest at brandsikre, inden for perioden på de 20 år vil være kondemneret.

I øvrigt skal jeg på CDs vegne tilsige lovforslag nr. L 108, L 109 og L 110 med boligministerens ændringsforslag centrum-demokraternes stemmer. Lovforslag nr. L 9, L 10 og L 116 kan vi ikke stemme for.

Bjørn Poulsen (SF):

SFs stilling til forslag nr. L 108 er, at vi støtter det ændringsforslag, som et mindretal, DKP og VS, har stillet. Vi gør det ud fra den overbevisning, at hvis der ikke strammes gevaldigt op med hensyn til kontrollen med, at der i det hele taget sker en brandsikring, mener vi, at alle tidsfrister er illusoriske.

Vi ved, at der på nogle områder er problemer med at få materialer frem, men vi mener også, at der i kommunerne har været og stadig er meget sløseri med netop at få brandsikringen i gang og den nødvendige kontrol med, at der sker noget. Dette gælder sådan set både for det private byggeri og for det kommunale byggeri.

Vi var ved første behandling positive over for en fristforlængelse, men udvalgsbehandlingen har vist os, at en fristforlængelse uden en stramning, uden at de kommunale myndigheder virkelig påser, at der sker noget, ikke har megen fornuftig grund, så vi vil stemme for det ændringsforslag, som DKP og VS har stillet. Vi vil dog ved tredje behandling stemme for ministerens forslag, hvis VS' og DKPs forslag bliver stemt ned. Det gør vi ud fra den forudsætning, at selv om denne lov, som nu kommer igennem, er et minimum, så mener vi altså, at det minimum bør vi have, for at der i det hele taget kan ske noget fornuftigt på brandsikringsområdet.

Vi mener samtidig, at kommunerne for nærværende via deres dispensationsret har alle de nødvendige forudsætninger for at tage nødvendige hensyn til materialeangel eller ikke materialeangel. De har alle de nødvendige muligheder for at presse eventuelle ejere af brandsikringsejendomme til at gøre det nødvendige.

Vi har også hørt i udvalget, at en af grundene til, at brandsikringen ikke, skal vi sige er kommet ordentlig i gang, lige så meget er spørgsmålet om genhusning. Vi ved jo, at mulighederne for at sammenlægge lejligheder, det vil sige få disse ensidige lejligheder væk, i første række afhænger af spørgsmålet om genhusning.

Det bringer mig straks over til det forslag.